

Industrial Workers of the World

YKSINKERTAINEN SELOSTUS SEN RAKENTEESTA JA PERIAATTEISTA

(Jatkoa edelliseen numeroon)

II. UNIONISMIN TALOUSOPPIA.

I. W.W. on rakennettu suorittamaan tehtäviä. Siitä syystä se halveksien hylkää kaikkien senlaatuisten taloustieteiden puoskarikellot, jotka kohtalo-opillisesti jakelevat taloudellisia lakeja määrällemään palkkoja, hintoja ja kaikkia taloudellisen elämän seikkoja. Järjestetty suora toiminta on kohottanut palkkoja; rikkureita on tuotu työmaille painamaan palkkoja alas; unioiden virkailijat ovat tehneet typeriä aikamääräisiä työsopimuksia, jotka pakottivat jäsenistön laahustamaan eteenpäin sodanedellisillä palkkatasoilla silloin kun sodanaikaiset hinnat kohosivat. Voima ja se mitä ihmiset tekevät, on se joka merkitsee. Rikkurit ja rikkureiden kovakourainen kohteleva; työttömät työläiset tarjoamassa itseään millä hinnalla hyvänsä; mustalimmat ja lakkovahtilinjat; lakkovarat ja työnantajain yhdistykset; unioiden petollisuus ja unioiden militanttisuus — nämä ovat tekijöitä jotka ovat määränneet tulokset joko hyviksi tai huonoiksi.

Halvinta maailmassa.

Me elämme ostamisen ja myymisen maailmassa. Meidän täytyy myydä, voidaksemme ostaa. Mutta löytyy yli kolmekymmentä miljoonaa toimeentulon hankkijaa joilla ei ole mitään muuta myytävää kuin elämänsä, työvoimansa, kykynsä tehdä työtä. He siis yrittävät hankkia toimeentulonsa myymällä elämäänsä niin paljoa vastaan tunnilta. Tämä on varsin omituista liikettä. Kaikkea muuta liikettä harjoitetaan liikevoiton vuoksi; mutta liikevoiton tekeminen myymällä elämäänsä on ihmiselle yhtä mahdotonta kuin on rikkaaksi pääseminen varastamalla omista taskuistaan. Se mitä hän saa takaisin ei voi olla sen arvoinen mitä hän antaa.

Koko tämän liikkeen luonne on sellainen, että me varmasti tulemme jäämään huonommalle osalle. Me myymme työvoimaamme, omaa elämäämme, niin paljoa vastaan tunnilta; paperipalasten ja pyöreiden metallikappaleiden

välityksellä me vaihdamme nämä kalliit tunnit, energiamme ja kykymme, kenkiin, leipään ja muhlin tarvitsemiimme esineisiin. Kun kenkämarkkinat supistuvat, kun hinta käy sellaiseksi että kenkien lisää teettäminen ei ole hyvää liikettä, silloin tehtaot suljetaan; sillä liike-elämän vaikuttimet rajoittavat kenkien samoin kuin muidenkin ostamiemme tavarain tuotantoa. Mutta tämä työvoima jota me myymme — sitä tulee työnnettyksi markkinat tulvilleen, huolimatta siitä kuinka huono markkinakysyntä sillä saattaakin olla. Kun ihmiselämän markkinat huononevat ja isä ei voi löytää työpaikkaa, pitää hän lapset kotona koulusta ja panee heldät työhön, siten tulvittaen työvoimamarkkinoita edelleen. Kun palkat ovat supistuneet kovin vähään, suostuu nuori aviomies siihen että hänen vaimonsa menee työhön, auttaakseen toistaiseksi. Sitten kun markkinat kokonaan romahtavat ja kaikki kenkätehtaot, laivaveistämöt ja pukinehtaot ovat suljettuina, me kaikki pysymme kotona, syöme ja nukumme, menemme aviosuhteisiin ja siitämme ja jatkamme ihmiselämän tuotantoa myyntiä varten, välittämättä vähääkään siitä tosiasiaista, että sille ei ole markkinoita. Omalla elämällämme me tulvitamme ihmiselämämarkkinat ja teemme mahdottomaksi elämämme myymisen.

Miksi siten teemme?

Me emme itse valinneet tätä liikealaa itsellemme; olemme perineet sen. Todellisuudessa, huolimatta siitä minkälaisilla palkkavekseleillä, aikalapuilla ja sopimuksilla tai muilla liike-elämän muodoilla sitä verhoiltaneenkin, se ei ole liikettä ollenkaan; se on orjuutta. Palkkatyöläiset ovat palkkaorjia.

Pitäisi olla selvää että me myymme työkykymme nille jotka omistavat koneet ja luonnon rikkauslähteet, yleensä ne välineet joihin kohdistuvasti ja joita käyttäen me työskentelemme, jos tahdomme ollenkaan työskennellä.

Jos me itse omistaisimme nämä välineet, ei meillä olisi mitään aihetta tarjota elämäämme myytäväksi. Meidän luokkamme on tehnyt nämä välineet toiselle luokalle, sille jonka hyväksi meidän isämme työskentelivät, jonka hyväksi me työskentelemme ja jonka lapsille meidän lapsemme tulevat työskentelemään, jos emme me, maailman viimeinen orjaluokka, järjesty luokkana poistaaksemme orjuutta ikuisesti.

Että olemme palkkaorjia, se ei ole mikään pelkkä puheenparsi; se on tosiasian julkilausunta. Orja on se jonka täytyy työskennellä jollekin toiselle, joka tuottaa sitä mitä hänen käsketään tuottamaan ja luovuttaa tuotteen isännälleen. Siten juuri henkiorjat tekivät toimeentulonsa saamiseksi. Siten tekivät maaorjat toimeentulonsa vuoksi. Ja juuri siten mekin teemme.

Yksistään se seikka, että me voimme muuttaa yhdeltä työnantajalta toiselle, ei lopeta meidän orjina olemistamme. Muinaisen Spartan helootit olivat, meidän tavallamme, ei minikään teollisuusherran omaisuutta, mutta omistajaluokan yleistä omaisuutta. Yhden tai toisen teollisuuden omistajan luokse meidän täytyy mennä työtä etsimään. Se, että jostakin meidän luokkamme jäsenestä silloin tällöin tulee työnantaja, ei muuta tätä tosiasiaa; orjia on noussut isännän asemaan ennenkin.

Sitä tosiseikkaa, että me voimme lopettaa työskentelymme, meidät voidaan eroittaa ja joudumme työttömien joukkoon, toisinaan nimitetään "sopimusvapaudeksi". Tämä "vapaus" on meille myönnetty siitä syystä, että maksaa vähemmän asettaa nähtäviin ilmoitustaulu, "Miehiä halutaan", kuin maksaisi meidän kiinnittämistemme, kuljettämistemme, talleissa elättämistemme, kasvattämistemme tai ostämistemme. Mutta tässä me nyt olemme, suorittaen työtä jota toiset ovat panneet meidät tekemään, tai istuen kotona peukaloitamme pyörittellen, koska meidän on käsketty pyörittellä peukaloitamme; ollen toisten orjia kaikessa, paitsi siinä määrin kuin meidän unionimme ovat kyenneet meidät vapauttamaan. Kuka mies tahnassa voidaan orjuuttaa, mutta se joka mielellään on orjana ja joka mielellään myy lapsensa orjuuteen, ei ole mies. I.W.W. ei voisi ylläpitää oman arvonsa tuntoa, jos se ei olisi kumouksellinen unio, joka pyrkii vapauttamaan maailman viimeisen orjaluokan. Me emme voisi pi-

tää päitämme pystyssä jos pyrkisimme johonkin vähempään. Samoin kuin työläinen oman arvonsa tunnon pakottamana liittyy unioniin, estääkseen toiset määräämästä hänen elämänsä hintaa, niin myöskin unioni täytyy tunnustaa että koko tämä liike, ihmiselämän kaukaksi tarjoaminen niin paljolla tunnilta, on häpeällistä liikettä, ja ryhtyä toimintaan sen lopettamiseksi. Se voidaan tehdä vain "ottamalla haltuunsa maan ja tuotannon koneiston ja poistamalla palkkajäreestelmän."

Missä on taisteltava?

Työväenluokan rosvoaminen tässä tilanteessa ei tuo esille mitään pulmallista arvoitusta. Ei siihen tarvita mitään temppu-seteleitä, pankki- luottoa tai muuta hokus-pokusta. Jos niitä käytetään, ovat ne vain koristeina. Yksinertaiset tosiasiat ovat selvästi esillä. Toinen luokka omistaa ne välineet joiden kautta ja joihin kohdistuvasti meidän täytyy työskennellä. Me liisaaamme niihin työmme. Tuote kuuluu, ei meille, vaan heille. Sillä, mitä me tuotamme, ei ole enempää yhteyttä sen kanssa mitä me saamme, kuin oli sillä, mitä henkiorja tuotti, yhteyttä sen kanssa mitä hän sai. Me voimme tuottaa 200 kertaa niin paljon kuin esi-issämme tuottivat ennen kuin oli olemassa höyrykoneita, moottoreita ja nykyaikaisia koneistoja. Me emme varmastikaan saa 200 kertaa niin paljoa kuin he saivat. Tuottavaisuutemme lisääntyminen ei lisää meidän palkkaamme. Tämä pitää paikkansa huolimatta siitä mitä hyvänsä boonuksia, joukko-kappaletyötä ja muita kiihottavia palkan maksujärestellmiä saatettaneenkin käyttää. Meitä rosvotaan, meitä pidetään alistettuna luokkana ja me työskentelemme itsemme työttömyyteen siitä syystä että meiltä puuttuu se järjestetty voima jolla voisimme palkaksemme saada tuottamaamme rikkautta vastaavan arvon.

Meitä rosvotaan silloin kun tuotamme, ei silloin kun ostamme. Jos asia olisi päinvastoin, niin silloin meitä rosvottaisiin aina sitä enemmän, mitä enemmän ostaisimme. Ja koska työläiset eivät voi paljoa ostaa, ei heitä voitaisi kovin paljoa rosvotakaan. Mutta meidän työnantajiamme, jotka voivat ostaa paljon enemmän kuin me, rosvottaisiin paljon enemmän kuin meitä. Ei mitään yhteiskunnallista järjestelmää, jossa työnantajaluokka elää tekemättä

työtä, voida selittää sillä tavalla. Kaivoksissa, myllyissä, tehtaissa, niissä paikoissa joissa työskentelemme, meitä riistetään. Niissä meidän si's täytyy taistelumme nostattaa. Siitä syystä I.W. W. ei suosi niitä erinäisiä ohjelmia, jotka haaskaavat työväenluokan toimintavoimaa yrityksiin lääkittä valvojaan kaikkialla muualla, paitsi suurissa teollisuuksissa, jotka ovat perustetut ei tuottamaan takkirautaa tai kenklä, mutta yksinomaisella tarkoituksella riistää niitä työläisiä jotka niissä saavat työtä.

Miten on taisteltava?

Työmaalla on union tehtävänä lisätä palkkoja, säännöstellä työaikaa ja parantaa työsuhteita. Ne voimat jotka vaikuttavat meidän palkkoihimme ja muihin työehtoihimme, ovat senlaatuiset että kukaan työväenluokan ulkopuolella oleva ei voi niihin vaikuttaa. Mitä kiiuvaampi on kilpailu työpaikoista, sitä alhaisemmiksi pyrkivät palkat painumaan. Ei mikään muu, paitsi järjestynyt työväestö, voi säännöstellä tätä kilpailua. Mitä nopeammin ja kovemmin me työskentelemme, sitä pikemmin me työskentelemme itsemme työttömyyteen. Se voidaan lopettaa vain siten, että työläiset keskinäisessä yhteisymmärryksessä määräävät oman työnopeutensa. Mitä enemmän me pelkäämme että työttömät ovat halukkaita astumaan sisälle ja ottamaan meidän palkkamme, sitä alistuvammiksi me tulemme ja sitä valmiimpia me olemme tyytymään siihen puoleen leipään, jonka työnantaja tarjoaa. Tämä pelko voidaan voittaa ainoastaan Yhden Suuren Union kautta, joka yhdistää työssä olevan miehen ja työpalkkaa vailla olevan miehen, kummakin yhteiseksi eduksi.

Järjestymättömällä työmaalla oleva mies kärsii työttömyydestä yhtä paljon kuin kukaan muu tahansa. Hän joutuu kärsimään palkan alennuksia, työkiihkon lisäämistä, alentavaa kohtelua ja sietämään kurjia työsuhteita. Hänelle on juuri yhtä paljon eduksi niiden avustusehtojen, joiden varassa hänen työtön kilpailijansa pidetään "säilytysluoneessa", parantaminen, kuin on itselleen Jim Jobless'ille eduksi se, että työpaikoissa olevat miehet järjestyvät, tekevät työtään keveämmin, työskentelevät lyhempää työpäivää ja siten parantavat hänen työnsaantimahdollisuuksiaan. Jim Jobless'ille on juuri yhtä paljon eduksi auttaa John Work-

ox'ia saamaan enemmän palkkaa, että hänen lisääntyvät ostoksensa luovat suurempaa kysyntää työntekijöille, kuin John Workox'ille on eduksi suurempi työttömyys avustus, tietäen että mitä enemmän kuka hyvänsä työläinen saa, sitä pysyvämmiin hän itse saa työskennellä. Ainoa vastaus koko tähän noiduttuun ympyrään, jonka kautta riisto tuottaa työttömyyttä ja työttömyys aiheuttaa edelleen markkinain supistumista ja siis lisää työttömyyttä, tämä taas vuorostaan aiheuttaen lisää alistuvaisuutta, työkiihkon lisäämistä ja alhaisempia palkkoja, kaikki tämä taas vuorostaan tuottaen yhä lisää työttömyyttä, koska se luo entistä suuremman eron työläisten tuottaman rikkauden ja sen rikkauden osan välille minkä he voivat ostaa takaisin — koko tämä noiduttu ympyrä vaatii vastaukseen luokkajärjestyksen joka yhdistää työssä olevat ja työttömät, että he voivat taistella, ei toinen toistaan vastaan, vaan yhteisten luokkaetujensa puolesta; militanttisen union, joka on aina valmiina lyömään valttinsa esiin ja sanomaan teollisuuden omistajille: Jos te ette voi pitää näitä teollisuuksia käynnissä siten että me kaikki elämme, me alamme käyttää niitä itse.

Unionismin luokkaluonne.

Unionismin perustana oleva talousoppi osoittaa selvästi että unionismi on olemassa vain luokkataistelun vuoksi. Ei mikään unionismi voi toimia tehokkaasti jos se toimii jollakin muulla olettamuksella kuin sillä, että työläisten edut ovat suorastaan vastakaiset heidän työnantajainsa eduille. Ammattiunionistinen liike kokonaisuudessaan on täydellisessä sopusoinnussa yhtiöunnioiden kanssa kieltäessään tämän taistelun, väittäessään että lakot aiheutuvat väärinymmärryksistä ja vakuuttaessaan "järkevän" kapitalismin mahdollisuutta, jonka vallitessa työnantajat suostuisivat, arvokkaiden union edustajain vaikutuksesta, maksamaan enemmän palkkaa, että työläiset sitten voisivat antaa heille suuremman määrän liikettä. Kaikki tämä on järjestömyyttä. Ei se ole väärinymmärrys joka saattaa työläiset käyttämään hyväkseen tarjoutuvia tilaisuuksia ylentääkseen palkkojaan. Meidän taistelumme ihmisriistääjää vastaan ei perustu hänen henkilöllisiin ominaisuuksiinsa yhtään enemmän kuin taistelumme luteita vastaan. Me taistelemme molempia vastaan sen menettelyn vuoksi millä ne hankki-

vat toimeentulonsa. "Tämän kamppallun täytyy jatkua siihen sakka, kunnes maailman työläiset järeistyvät luokana, ottavat haltuunsa maan ja tuotantokoneiston ja poistavat palkka-järjestelmän."

Taistelu on tarkoitustaan vastaava.

Me olemme ymmällä ja koetamme keksiä keinoja saadaksemme tulot riittämään menoille, voidaksemme maksaa ruokakauppiiaan laskut ja lihakauppiiaan laskut ja kaikki muut laskut saamallamme palkkashekillä. Me ostamme leipurilta leipää hänen määrämällään hinnalla. Hän ei voisi sallia meidän määrätä leivän hintaa menettämättä liikettään. Saadaksemme rahaa, jolla ostamme leipää, me myymme elämäämme niin paljolla tunnilla — ja jos emme ole järeistyneitä, ei meillä ole sanankaan sanomista siihen mikä sen hinta on oleva. Tällä tavalla me emme voi odottaa voivamme saada tulojamme riittämään menoille, enempää kuin leipuri ja lihakauppias voisivat odottaa pysyvänsä liikkeissään jos he antaisivat ostajainsa määrätä hinnan leivälle ja pihvi-paistille.

Se harhakäsitys on laajalle levinnyt, että järjestyneet yritykset palkkojen kohottamiseksi eivät maksa valvaa; että työläiset korkeampaa palkkaa saadessaan eivät olisi yhtään paremmassa asemassa koska, niin väitetään, seurauksellinen hintojen kohoaminen söisi heidän korkeamman palkkansa. Se on järjettömyyttä. Jos palkka kohoaa viidestä dolarista seitsemään ja puoleen dollariin päivältä ryhmälle työläisiä, joista jokainen tuottaa 20 dollarin arvoisen esineen päivässä, niin mitä tapahtuisi näiden esineiden hinnalle? Tulisiko se lisä \$2.50 liitetyksi hintaan? Jos siten tapahtuisi niin työnantaja tulisi edelleen saamaan saman 15 dollarin lisäarvon kuin ennenkin, eikä hänellä olisi mitään syytä vastustaa palkankorotusta. Vaikapa niinkin tapahtuisi, niin nyt tarvittaisiin vain työläisen kolmen päivän palkka entisen neljän asemasta, kun hän ostaisi yhden näistä esineistä itselleen. Mutta sitä \$2.50 ei voida lisätä hintaan siitä yksinkertaisesta syystä, että markkinoihin ei ole mikään vaikuttanut hinnan kohottamiseksi. Työnantaja vastustaa korkeita palkkoja koska hän tietää että kun nämä miehet kohottavat palkkansa viidestä seitsemään ja puoleen dollariin, hinta tulee pysy-

mään juuri silnä missä se on, aiheuttaen hänen lisäarvonsa laskemisen viidestätoista kahdeksentoista ja puoleen dollariin. Että työläiset jäisivät yhtä huonoon asemaan \$7.50 palkkansa kanssa kuin he enenen olivat \$5 kanssa, pitäisi tuotetta myydä hinnalla joka olisi neljä kertaa heidän nykyisen palkkansa, eli \$30:lla ja siten se jättäisi \$22.50 lisäarvoksi työnantajalle. Jos asia siten olisi niin työnantaja tervehtisi ilolla ja toimeenpanisi palkkojen korotuksia. Näin siis se oletus, että korkeampien palkkojen täytyy aiheuttaa korkeampia hintoja, on järjetön.

Juuri samoin kuin farmari havaitsee parhaaksi rajoittaa perunantarjontaa kohottaakseen hintaa, niin ovat työläisetkin havainneet parhaaksi vähentää työtunttejaan korottaakseen palkkojaan. "Niin kauan kuin yksikin mies etsii työtä, löytämättä sitä, on työaika liian pitkä." Jakamalla suoritettavien työtuntien lukumäärä niiden kesken jotka ovat halukkaat tekemään työtä, tulee tämä "suuri, ratkaisematon työttömyyspulma" ratkaistuksi. Silloin kun yhtään miestä ei ole jäänyt työtä etsimään, alkavat palkat kohota omasta alotteestaan.

Mitä vähemmän elämästämme me myymme elääksemme, sitä paremman kaupan me saamme. Lopetaaksemme tämän työttömyyden nimellä tunnetun ihmiselämän liikatarjonnan, meidän täytyy todellisesti myydä vähemmän elämäämme, eikä ainoastaan pienemmän tuntimäärän ajaksi. Jos me kuudessa tunnissa näännytämme itsemme samoin kuin ennen kahdeksassa tai kymmenessä tunnissa, ei meille ole ollut mitään hyötyä vaihdoksesta. Tämän vuoksi me emme voi jäädä luottamaan työtuntien määrää vähentävään lainlaadintaan ja niitä vähentviin työnantajain keskinisiin sopimuksiin. Ainoastaan silloin, kun työläiset ovat lyhenetäneet työaika omalla järjestyneellä toiminnallaan, on olemassa vakuutus siitä että työkiiknon lisäämisellä ei tehdä olemattomaksi tätä hyötyä.

Sellainen ohjelma vaatii senlaatusta työmaajärjestymistä ja työmaatoimintaa kuin löydetään ainoastaan I.W.W:ssä. Samaa työmaajärjestymistä ja työmaatoimintaa tarvitaan säännösteltäessä ehtoja joiden mukaan meidän elämäämme myydään, pantaessa toimeen turvallisuus- ja terveysäädöksiä sekä tehtäessä

varmaksi sitä, että kun olemme luovuttaneet ruumlimme käytettäväksi työvuoron ajaksi, meillä tulee olemaan koko ruumiimme takaisin kotiin vietävänä; ei sormea, jalkaa tai silmää vailla oleva.

Jokaisen mahdollisen myönnytyksen pakoittaminen kapitalismilta; palkkojen korottaminen; parempien työmaasuhteloiden aikaansaaminen; työajan säännöstely; työttömien vetäminen teollisuuteen ja heldän suuren joukkonsa muuttaminen työssä olevien palkkoja alas pai-

navana kuolleena painona olemisesta molempien asemaa kohottavaksi mahtavaksi voimaksi; ja vihdoin tämän hullun, ilkeämielisesti suunnitellun puutejärestelmän heittäminen historian roskatunkiolle, ja sen tilalle työväestön suunnitelmallisen runsaustalouden asettaminen — kaikki tämä vaatii työväenliikkeen, joka on rakennettu tehoisuutta varten, rakennettu nostatamaan kaikki käytettävissä oleva voima, rakennettu kuten I.W.W. ainoastaan on rakennettu.

(Jatketaan.)

Kesäyö Virralla

Kirj. J. Emil Smed

Kaunis on kesäinen ilta;
Ihana suvinen yö.
Tyyneesti virtakin vierii;
Syli meren sitä odottaa.
Sen latvoilla elämän aamu
Vesi helminä heräjää;
Kun kainosti puronen pieni
Käy uraansa avaamaan.

Sen vauhti ja voima ain' yltyy
Kun pisarat yhtehen käy;
Se esteet pois tieltänsä torjuu;
Sen voima on mittaamatoin.
Lauluina kosket sen raikuu
Yli jylhien vuorienkin;
Tuskin tunnet nyt lähteen pienen,
Mi pisarat yhtehen toi.

Vaikk' vuoret nuo pilviä piirtää
Ja sinitaivasta kannattaa;
Ei ujosti enään tuo lähde
Käy uomaansa etsimään;
Se uhmaten elleen ryntää
Kohti aavaa ulappaa.
Sen voima ja vauhti ain' yltyy,
Kun pisarat yhtehen käy.

Kun katselen virran pintaa;
Jos seuraan sen latvoille viel',
Halki rämelden, erämaiden,
Yli koskien, putousten,
Tunnen itseni pieneksi yksin;
Veden voima mua kammottaa,
Tuo sokeiden voimien tänsä!

Vie tarmon ja rohkeuden.

Nyt vuodetkin vyöryvät varjoon:
Kuin Elon aamu taas sarastais',
Sen loisteessa ammoin, ja varhain
Aniharvat vain uskalsivat.
Kuin purokin pieni, niin työläisetkin
Rukoillen armoa kerjällivät.
Ja henkensä alttiiksi ristille toi
Ken pisarat yhtehen liittänyt ois'.

Nyt vaihtunut vauhti, alkakin uus';
Joka työläinen pisara luokkansa on.
Kosk' tuotanto muoto, myös järjestö uus',
Se on kunnian ja elämän ehto.
Kaikk' yhdelle, yksi kaikille,
Se on leivän ja vapauden hinta.
Sen voima ja vauhti yltyy ain'
Kun pisarat yhtehen käy.

Iki-valppaus hinta on vapauden;
Sen tiesi vain harvat muinoin,
Ja vieläkin harvemmat uhrata voi
Mitä tieto ja ymmärrys tuo.
Nyt tieto on valta ja aseemme,
Kun astumme tuotannon kamppiin.
Me ohjaamme koneen toimintaa;
Meille kuulu sen antimet myös.

Sen vauhti ja voima ain' yltyy
Kun pisarat yhtehen käy.
Se esteet pois tieltänsä torjuu,
Sen voima on mittaamatoin.